

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2752/05
15.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије, ББ округ број 220-351-15/2004-04 од 20.10.2004. године, уз учешће заинтересованих лица ВВ и ГГ, у предмету грађевинском, у нејавној седници већа одржаној дана 15.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије, ББ округ број 220-351-15/2004-04 од 20.10.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим по жалби заинтересованих лица, се ништи решење Општинске управе – Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове општине Врање број 351-114/2003-05 од 30.5.2003. године и предмет враћа на поновни поступак. Решењем првостепеног органа од 30.5.2003. године дозвољено је АА да може привремено реконструисати индивидуални стамбени, приземни објекат, тако што ће пренаменити део приземља у пословни простор и надградити поткровље на делу објекта према улици на кп.бр. аа КО ДД у блоку вв у ЋЋ под условом да се приликом реконструкције и надградње у свему придржава урбанистичке дозволе, грађевинско-техничких прописа, техничке документације из наведеног решења првостепеног органа. Наведена изградња је привременог карактера и код реализације ДУП-а блока 14 инвеститор је дужан да објекат уклони о свом трошку и без накнаде.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа, због погрешне примене материјалног права, тужилац наводи да је захтев за издавање привремене грађевинске дозволе поднет пре ступања на снагу Закона о планирању и изградњи, због чега тужени орган није могао поништити решење првостепеног органа позивајући се на примену Закона о планирању и изградњи који у време подношења његовог захтева није ступио на снагу. Предложио је да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

Заинтересована лица ВВ и ГГ, нису доставили одговор на тужбу иако им је иста, према доставници у списима предмета, уредно достављена на одговор.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије налази да тужилац основано тужбом указује на незаконитост решења туженог органа. Ово стога што је тужени орган оспореним решењем поништио решење првостепеног органа од 30.5.2003. године позивајући се на примену чланова 174. и 175. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03) који је ступио на снагу 13. 05. 2003. године и којим је прописано да даном ступања на снагу тог закона престаје да важи Закон о изградњи објеката ("Службени гласник РС", бр. 44/95 ... 43/01), а да даном ступања на снагу Закона о планирању и изградњи се неће примењивати одредбе закона и других прописа који су у супротности са овим законом. Према образложењу оспореног решења како је решење Општинске управе општине Врање број 351-114/2003-05 од 30.5.2003. године донето у време важења Закона о планирању и изградњи, а како Закон о планирању и изградњи не познаје привремене објекте, то према становишту туженог органа Општинска управа општине Врање није могла да у време важења Закона о планирању и изградњи дана 30.5.2003. године изда одобрење за изградњу привременог објекта.

Овакво закључивање туженог органа се не може прихватити као правилно, јер се из списка предмета види да је тужилац поднео захтев за издавање грађевинске дозволе дана 12.5.2003. године, значи у време важења Закона о изградњи објеката ("Службени гласник РС", бр. 44/95) па је првостепени орган решавајући о његовом захтеву сагласно члану 171. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/2003) којим је прописано да ће се решавање захтева за издавање грађевинске дозволе,

.....
употребне дозволе и других захтева за решавање о појединачним правима и обавезама, поднетих до дана ступања на снагу овог закона, наставити по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог Закона, правилно одлучио применом Закона о изградњи објеката ("Службени гласник РС", бр. 44/95).

Због наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење применом прописа који су важили у време подношења захтева, сагласно члану 171. Закона о планирању и изградњи за издавање грађевинске дозволе, с тим што су правно схватање и примедбе суда из ове пресуде обавезни за тужени орган у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 15.5.2006. године, У.бр. 2752/05

Записничар Председник већа-судија

Рајка Милијаш, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ